

DE NEGEN KAMERS

De negen

Peter-Paul Rauwerda

kamers

Lemniscaat Rotterdam

© 2016 Peter-Paul Rauwerda
Illustraties binnenwerk: Peter-Paul Rauwerda
Omslagontwerp: Marc Suvaal, Lemniscaat
Omslagbeeld: Peter-Paul Rauwerda
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2016
ISBN 978 90 477 0839 1
NUR 300

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

*Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij
gebleekt en verouderingsbestendig papier en
geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en
milieuverontreinigend transport is vermeden.*

Eén kamer is alleen maar schijn
Eén kamer geeft plezier en pijn
Eén kamer eet en laat je eten
Eén kamer speelt met je geweten
Eén kamer valt niet te ontvluchten
Eén kamer zweeft op wolkenluchten
Eén kamer laat de warmte stromen
Eén kamer geeft je toekomstromen
Eén kamer is nog onbekend
Die zal bepalen wie je bent

INHOUDSOPGAVE

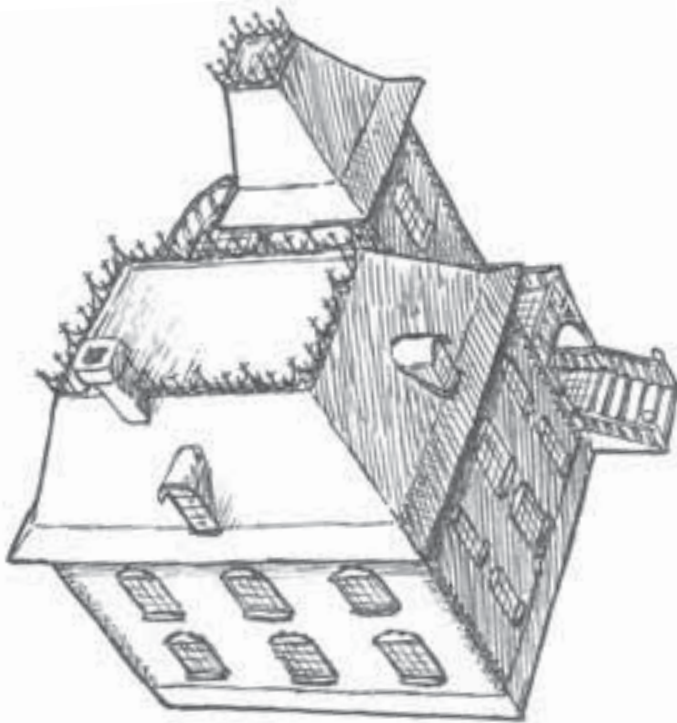
DEEL I Het fundament	9
Het huis	11
Het boek	12
De tuin	21
Het spoor	27
De dwerg	36
DEEL 2 Het huis	49
Eerste kamer – de woonkamer	51
<i>Scène uit een huwelijk</i>	59
Tweede kamer – de bibliotheek	63
<i>De operatie</i>	78
Derde kamer – de eetkamer	83
<i>Het verhaal van de Stad van Goud</i>	91
Vierde kamer – de kelder	109
<i>De kersentuin</i>	116
Vijfde kamer – de badkamer	128
<i>Een kort verhaal over water</i>	138
Zesde kamer – de slaapkamer	140
<i>Het verhaal van de wind</i>	150
Zevende kamer – de stookkamer	164
<i>Het verhaal van het vuur</i>	170
Achtste kamer – de torenkamer	177
<i>De vlucht</i>	194
Negende Kamer – de schuilkamer	199

DEEL I

Het fundament

HET HUIS

Het regent al uren als aan de Kastanjelaan plotseling een huis verschijnt. Zonder donderslag, zonder lichtflits, zonder tovenarij. Een huis dat er nooit eerder heeft gestaan, gebouwd van grijze stenen, met een schuin dak en een torentje. De bewoners van de Kastanjelaan hebben er niets van gemerkt. Zij weten dat een huis niet zomaar kan verschijnen. Daar zijn tekeningen voor nodig, steigers, hijskranen. Dat kan maanden duren. Daarom zien zij tussen nummer zestien en nummer achttien nog steeds een smal, ongemaaid veldje vol onkruid liggen, zoals dat er altijd heeft gelegen.

Alleen wie oog heeft voor het onmogelijke, kan zien dat er een huis staat. Die ziet een hoog hek met daarachter een lange oprijlaan, omgeven door een enorme tuin. En ver weg, verscholen achter hoge bomen, de statige villa, met ramen die zo donker zijn, dat geen levend wezen zich in de buurt waagt.

Toch zullen ook de mensen die het huis niet kunnen zien zich steeds minder op hun gemak voelen in de Kastanjelaan. Ze lopen liever een blokje om, zonder te weten waarom. De bewoners gaan elkaar mijden en brengen extra sloten op hun deuren aan. Ze krijgen nauwelijks nog bezoek en komen zelf ook niet graag meer thuis. Huizen worden te koop gezet voor steeds lagere prijzen, maar niemand weet zijn huis te verkopen.

De mooie Kastanjelaan verloedert, de buurt verarmt en de kastanjes gaan dood, zonder dat iemand het kan verklaren. Als het huis op een dag plotseling weer verdwijnt, zonder donderslag, zonder lichtflits, zonder tovenarij, blijft er een vervallen, verlaten straat achter.

HET BOEK

De ochtend dat het huis verschijnt wordt Jonas wakker van een nare, bonkende hoofdpijn, zoals hij de laatste tijd wel vaker heeft. Het is mistig in zijn hoofd. Dichte grijze mist boven een deinende zee waarin elke gedachte vervloeit. Hij zet de wekker van zijn mobiel alvast uit, want hij kan nu toch niet meer slapen. Hij blijft nog even in bed liggen en laat zijn ogen wennen aan het ochtendlicht. Op dit uur moet het doodstil zijn in huis, maar het gieren en beuken in zijn hoofd is oorverdovend. Stormvloed met springtij en de dijk kan elk moment breken.

Al maanden wordt Jonas door hoofdpijn geteisterd, een sluipwesp die zich in zijn hoofd genesteld heeft en voortdurend onverwachte steken toebrengt. Inmiddels is de indringer uitgegroeid tot een gedrocht van monsterlijke proporties dat in zijn hoofd bekneeld zit en onophoudelijk tegen de binnenkant van zijn schedel beukt. Het verstoort al zijn gedachten en dat zijn er veel, want hij heeft meer gedachten dan de meeste mensen. Jonas is een lezer. Vaak leest hij meerdere boeken tegelijk en al die personages uit al die boeken vechten om een plaats in zijn hoofd. Daarnaast verzint hij zelf ook verhalen, de hele dag door.

‘Hij heeft een levendige fantasie,’ zeggen leraren al zijn hele leven. Dan zuchten zijn ouders en schudden hun hoofd. Maar Jonas’ gedachten hebben niets met fantasie te maken. Wel met het besef dat alles wat er bestaat, van het meest onbeduidende tot het allerbelangrijkste, onderling verbonden is door oorzaken, gevolgen, tegenstellingen, overeenkomsten en toevalligheden, als een onbegrensd, onontkoombaar web. Elke gedachte roept weer andere gedachten op en hoe harder Jonas worstelt om te ontsnappen, hoe meer hij verstrikt raakt.

Dat het zo uitzonderlijk rustig is in huis komt doordat Jonas' ouders al een week op een congres in New York zijn en zijn zusje bij hun oma logeert. De kaart die hij gisteravond van zijn ouders kreeg ligt nog naast zijn bed. Niet het Vrijheidsbeeld of het Empire State Building, maar House by the Railroad van Edward Hopper, een schilderij dat ze kennelijk mooi vinden. Achterop staat: 'Niet te veel lezen en goed eten!' Zelfs zo ver weg weten ze hem nog te irriteren.

Gelukkig kan hij twee weken lang zelf bepalen wat hij doet. Languit op de bank televisiekijken en ontbijten met pizza die over is van gisteravond, bijvoorbeeld.

Dat zijn ouders willen dat hij goed eet heeft natuurlijk met zijn groeiachterstand te maken. Jonas is al zeventien, maar ziet er jaren jonger uit. Hij is de kleinste in zijn klas en de enige jongen die zich nog nooit heeft hoeven scheren. Over drie weken heeft hij een afspraak in het ziekenhuis.

Jonas wacht tot zijn hoofdpijn wat is afgenomen en loopt dan naar beneden.

Het valt hem niet direct op dat er iets vreemds aan de hand is. Hij gaat op de bank liggen en zet de televisie aan, want door de hoofdpijn kan hij nu toch niet lezen. Jonas kijkt om zich heen en nu valt hem op dat het hele huis er erg netjes uitziet. Plotse-ling schiet hij overeind, klaarwakker. Het hele huis is perfect opgeruimd. De boeken in de kast zijn op kleur en grootte gesorteerd en staan naast elkaar alsof ze langs een liniaal zijn recht gezet. Tijdschriften en kranten die gisteren beslist nog her en der rondslingerden, liggen in perfecte stapels op de keukentafel. Borden en kopjes lijken met wiskundige precisie in de kastjes te zijn gezet. Nergens stof, nergens kruimels. Alles is brandschoon, alsof iemand hier midden in de nacht fanatiek heeft schoongemaakt. Jonas heeft geen idee wie dat kan zijn. Oma woont te ver weg. Misschien zijn zijn ouders vannacht thuisgekomen? Jonas sprint naar boven, maar alle bedden zijn leeg.

Het moeten inbrekers zijn geweest. Maar wat valt er hier nou te stelen, vraagt Jonas zich af. De laptop misschien, of opa's antieke klok op de schoorsteenmantel. Hij rent weer naar beneden, maar alles is er nog en geen van de deuren of ramen is opengebroken.

Dan ziet hij het boek liggen. Het is zo groot als een deurmat en ligt midden op de eettafel. Onbegrijpelijk dat het hem niet eerder opviel. Het boek heeft een zwartleren omslag met verstevigde hoeken, zoals oude stoffige boeken meestal hebben. Zwaar beschadigd, maar toch ziet het er kostbaar uit. Misschien een boek vol geheimen en onthullingen, door kromme gerimpelde monniken meegesmokkeld onder hun pijen, achtervolgd door geweld en verderf. Eeuwenlang hielden ze het boek verborgen, maar vandaag zal eindelijk de waarheid aan het licht komen.

Vroeger zou hij nog minutenlang hebben meegedeind op de golven van zijn verbeelding, maar nu vervagen de beelden al snel tot inktzwarte vlekken en neemt de hoofdpijn het over. Hard gebonk, alsof de bovenburen ruziemaken, met servies gooien en met vuisten op tafel slaan.

Door de vlekken heen ziet hij op het boek een briefje liggen. Het handschrift is niet van zijn ouders of zijn zusje. Het zijn sierlijke, ouderwetse letters:

*Maak dit boek open en je leven
zal voorgoed veranderen.*

Jonas pakt het boek op, bekijkt het aan alle kanten, veegt het stof eraf, ruikt eraan en kijkt door het raam of daar niet het lachende gezicht te zien is van iemand die een grap met hem wil uithalen. Iedereen weet dat hij gek is op boeken. Als andere kinderen voetballen of gamen, is Jonas aan het lezen. Toen hij elf was had hij

de hele jeugdafdeling van de bibliotheek al uit. Sindsdien leest hij alleen boeken voor volwassenen. Elk boek vergroot en verfijnt zijn web van verbanden en associaties en een echt goed boek weet zelfs de draden te verleggen.

Toch durft hij het boek niet open te slaan. Hij legt het terug op tafel en bekijkt het briefje nog eens goed. Het moet een grap zijn, een kinderachtige grap. Eerst maar eens zijn ouders bellen, of zijn zusje. Iemand heeft dat boek daar neergelegd, een briefje geschreven en de kamer opgeruimd.

Ik kan er maar beter van afblijven, denkt hij, terwijl hij het boek vastpakt. Hij probeert het op te tillen, bekijkt het aan alle kanten.

Laat nou maar dicht, zegt hij tegen zichzelf, terwijl hij zijn vingers tussen de bladzijden steekt.

Gewoon laten liggen, denkt hij nog, maar dan slaat hij het boek resoluut open.

Zijn leven zal voorgoed veranderen.

Op de eerste bladzijde staat *Het Huis met de Negen Kamers* geschreven, maar geen naam van een schrijver. Op de volgende bladzijde staat een gedicht:

*Eén kamer is alleen maar schijn
Eén kamer geeft plezier en pijn
Eén kamer eet en laat je eten
Eén kamer speelt met je geweten
Eén kamer valt niet te ontvluchten
Eén kamer zweeft op wolkenluchten
Eén kamer laat de warmte stromen
Eén kamer geeft je toekomstdromen
Eén kamer is nog onbekend
Die zal bepalen wie je bent*

Jonas wil snel door de rest van het boek bladeren, maar de pagina's zitten aan elkaar gekleefd. Alleen de eerste pagina's zitten los, alsof iemand die heeft losgesneden.

Op de volgende staat in sierlijke letters geschreven:

*Als je de straat uitloopt,
niet naar rechts kijkt,
aan onweer denkt
en heel langzaam
in de richting van de hoogste boom loopt
dan zie je vanzelf het huis liggen.*

Rondom de tekst zijn knipsels en plaatjes geplakt met afbeeldingen van een mooi, statig huis. Niet altijd hetzelfde, soms groot, soms klein, soms is er een balkon. Elk huis heeft een torentje. Nieuwsgierig leest Jonas verder:

*Het huis is gebouwd van grijze stenen
12.862 zeldzame stenen uit het zuiden van Letland
waar een steenhouwer ooit tegen zijn dochter zei:
Wie een huis bouwt van deze stenen
heeft geen graf meer nodig.
Het huis is in één nacht gebouwd.
De meeste mensen sliepen nog
en de maan was bleekjes weggetrokken.
Alleen een meisje van twee straten verder
zag een witte man in een lichte regenjas
en een paraplu met streepjes,
alsof het regende.
Verderop speelden twee kleine hondjes in het gras.
Het meisje is een week later spoorloos verdwenen.*

Plotseling schrikt Jonas op. Binnen vijf minuten moet hij op school zijn. Hij grijpt zijn tas, trekt de deur achter zich dicht en springt op zijn fiets. Dat stomme boek ook.

Buiten adem smijt hij even later zijn fiets tegen de muur en stormt vlak voor de leraar de klas binnen. Net op tijd.

Hij vertelt niemand over de vreemde inbraak en het boek, maar hij kan aan niets anders denken. De hoofdpijn is er een stuk heviger van geworden. Telkens dwalen zijn gedachten af. Wat kan er vannacht gebeurd zijn? De woonkamer was een puinhoop toen hij ging slapen. Nu lijkt de chaos in zijn hoofd te zijn gekropen, met gedachten die als losgescheurde bladzijden door de kamer fladderen.

Bij biologie gaat het mis. Ze moeten kikkers ontleden. Op verschillende tafels liggen dode kikkers op hun rug, voorpoten gespreid. Sampermans legt uit hoe je poten kunt laten bewegen, net als bij een trekpop. Jonas wordt er misselijk van. Hij staart door de beslagen ramen naar de wolken aan de hemel om maar niet te hoeven zien hoe zijn klasgenoten gretig hun scalpels in de weerloze groene lijfjes steken. Hij dwaalt af naar een schemerige gang, waar het zonlicht door glas-in-loodramen naar binnen valt en de vloeren kraken. Telkens als hij een hoek omslaat komt hij weer in precies zo'n gang terecht. Hij beeldt zich in dat hij gehaast rondloopt, op zoek naar een uitweg uit het doolhof. Hij opent verschillende deuren, maar telkens kijken geleerde heren verstoord op van hun schrijftafels. Uiteindelijk staat hij voor een hoge deur, waarboven *Anatomische Les* staat geschreven. De deur gaat kreunend open en Jonas betreedt een klein amfitheater met houten banken rondom een fel verlicht podium met daarop een operatietafel. Rond de operatietafel staat een groepje kikkers, even groot als mensen, in witte jassen. Ze zijn in een heftige discussie verwickeld over de risico's van de ingreep. Als een van de kikkers boos wegloopt kan Jonas duidelijk

Sampermans zien liggen, op zijn rug op de operatietafel, met leren riemen vastgebonden. Op zijn bolle buik liggen scalpels klaar. Aan zijn polsen en knieën zijn touwtjes bevestigd die met een groot houten kruis zijn verbonden. De kikkers ruziën over welke touwtjes ze moeten doorsnijden om de man voorgoed onschadelijk te maken. Uiteindelijk grijpt een van de kikkers een scalpel en loopt dreigend op Sampermans af.

‘Jonas van der Wal, ik vraag je wat.’

Geschrokken kijkt Jonas op naar het woedende gezicht van Sampermans.

‘Sorry meneer, wat was de vraag?’

‘De vraag is hoe jij het je in je hoofd haalt niet naar mij te luis-teren. Pak je spullen en meld je bij de rector.’

Rustig doet Jonas wat hem gevraagd wordt; met Sampermans valt toch niet te praten. Stom, nu moet hij natuurlijk nablijven, terwijl hij heerlijk thuis had kunnen lezen.

Als hij ’s middags eindelijk naar huis mag, zijn al zijn vrienden al weg. Bovendien is zijn fiets spoorloos verdwenen, dus moet hij naar huis lopen.

Boven hem pakken donkere wolken zich samen. De Kastanje-
laan is lang; de hoge boom aan het eind van de laan is nog ver weg. Het kan elk moment gaan onweren. Met tegenzin loopt Jonas naar huis. Er staan mooie villa’s in de Kastanjelaan, vooral aan de linkerkant. Advocaten en notarissen. Alleen het vervallen huis van Isa’s grootvader op nummer zestien, waar hij ooit op bezoek is geweest voor een spreekbeurt over de oorlog, valt uit de toon.

Daarnaast ligt gewoonlijk een veldje, waar hij wel eens ging voetballen. Nu staat er echter een hek met een poort. Achter die poort een oprijlaan en in de verte, verscholen achter wat bomen, een groot, bijna kasteelachtig huis. Grijs stenen en een torentje, precies het huis van het boek. Het huis met de negen kamers.

Wat stond er ook alweer in het boek? Als je niet naar rechts kijkt en aan onweer denkt, dan zie je vanzelf het huis liggen. Nooit eerder heeft hij hier een poort of een huis gezien, en nu lijkt het er altijd al te zijn geweest.

Snel kijkt hij om zich heen of niemand op hem let en rent dan terug naar het begin van de straat. Uit alle macht probeert hij nu niet aan onweer te denken, al is dat moeilijk, want het onweert inmiddels in zijn hoofd. Wel kijkt hij nadrukkelijk de hele tijd naar rechts. Pas bij het huis van Isa's grootvader durft hij weer naar links te kijken. Maar de poort is er nog steeds en in de verte ligt het huis.

Thuisgekomen slaat Jonas gelijk het boek open. Op plattegronden en kaarten is steeds ongeveer hetzelfde huis te zien. Het is op meerdere plaatsen gesignaleerd, in verschillende landen. De schrijver van het boek heeft er uitgebreid onderzoek naar verricht. Wil hij soms beweren dat het steeds hetzelfde huis is? Dat het ergens verschijnt en dan weer verdwijnt? Maar er lijken wel meer huizen op elkaar. En als een huis een beetje vervallen is en er geheimzinnig uitziet krijg je al gauw allerlei spookverhalen.

*Als je geen sleutel hebt van het hek
moet je om de tuin heen lopen.
Spreek met niemand
want dan zul je verdwalen.
Als je tot honderd telt
en het niet bewolkt is
vind je een spijl die dunner is dan de andere.
Buig deze opzij
en ga de tuin in.
Als je in de tuin bent
moet je uitkijken voor de honden
Ze zijn even grijs als het huis*

*en hebben gele ogen.
Ze bijten niet
maar sluipen knarsetandend
langs je benen.
Dat is vaak al voldoende
om je te verjagen.*

De rest van de pagina's zit aan elkaar gekleefd, alsof het boek ooit nat is geworden. Overal zitten donkere vlekken. Eén hoek lijkt wel verschroeid te zijn. Jonas pakt een mes uit de keuken en probeert de volgende pagina los te snijden, maar het lukt niet.

Opeens heeft hij genoeg van dat rare boek, klapt het dicht en bergt het op in de onderste la van de boekenkast. De rest van de avond kijkt hij een spannende film met gladiatoren en eet de pizza op die hij die ochtend als ontbijt had willen eten. Als zijn hoofdpijn te erg wordt, gaat hij slapen. Het huilen van de wind houdt de hele nacht aan.

DE TUIN

Nog voordat de wekker gaat staat Jonas op. Hij kleedt zich aan en loopt slaapdrongen de trap af en de deur uit. Er zijn geen mensen op straat, er is geen verkeer. Alleen zinderende stilte. Jonas knippert met zijn ogen. De wereld is goudgeel van kleur, alsof hij door een hippe zonnebril kijkt. In het felle ochtendlicht lijken de stoepen, straten, auto's en daken van goud te zijn. Eeuwenlang werd er gezocht naar mythische steden van goud in het ondoordringbare Amazonewoud. Nu blijken we al die tijd zelf in El Dorado gewoond te hebben, denkt Jonas. We hoeven alleen maar de grauwe buitenlaag weg te schrapen.

Maar als Jonas langs een geparkeerde auto strijkt, merkt hij dat de goudgele kleur door een dun laagje zand wordt veroorzaakt. Alle stoepen, straten en auto's zijn ermee bedekt.

Ook de nieuwe poort in de Kastanjelaan.

Isa's grootvader is de stoep aan het schoonvegen.

'Woestijnzand uit de Sahara,' zegt hij. 'Wordt door zware stormen meegevoerd en daalt dan hier neer. Soms roestbruin, dan wordt het bloedregen genoemd. Vandaag is het een gouden regen.'

'Mag ik u iets vragen?'

De oude meneer stopt met vegen. Hij ziet er een stuk gerimpelder uit dan een paar jaar geleden, toen Jonas hem interviewde over het verzet in de oorlog. Maar zijn ogen hebben nog steeds een ondeugende twinkeling.

'Hoe komt het dat er hiernaast opeens een groot grijs huis staat?'

De man kijkt hem verbaasd aan.

'Een grijs huis? Waar zie jij een grijs huis?'

Ze kijken beiden over de heg heen. Pal naast de voortuin staat het grote hek en is de oprijlaan te zien. In de verte kan Jonas duidelijk de contouren van het huis onderscheiden, maar hij durft niets te zeggen.

‘Gewoon een braakliggend terreintje met onkruid. Vroeger maaide ik het nog wel eens, maar daar ben ik nu te oud voor. Dat doet me trouwens wel denken aan die kerel van slijterij Stap-horst,’ zegt de oude man lachend. ‘Die beweerde ook dat hij een grijs huis had gezien. Maar dat was toen hij slingerend met zijn auto in de sloot was beland. Nog geen week later reed hij zich te pletter. Mevrouw Prins van verderop heeft mij ook ooit over zo’n huis verteld, maar zij ziet al haar hele leven overal kabouters. Zag, moet ik zeggen, want ook haar hebben ze dood gevonden. Op mijn leeftijd gaat het hard, jongen.

Zit jij nog bij Isa in de klas?’

‘Nee, niet meer,’ zegt Jonas afwezig en hij neemt haastig afscheid. Eenmaal buiten negeert hij de poort, het roestige hek met de scherpe punten en de oprijlaan met het huis erachter. Zijn hoofdpijn is ondragelijk geworden.

Als hij thuiskomt, ligt het boek midden op tafel. Had hij het gisteren niet opgeborgen? Jonas voelt zich meteen minder op zijn gemak. Misschien is hij niet alleen thuis. Hij moet denken aan een poppenkastvoorstelling met een plein vol opgewonden kinderen die Jan Klaassen proberen te waarschuwen.

‘Achter je!’ gillen ze. ‘Daar!’

‘Hier?’ vraagt Jan Klaassen en hobbelt naar rechts.

‘Nee! Daar!’ Tientallen armpjes wijzen de andere kant op.

‘Hier?’ Jan Klaassen hobbelt naar links. Nog meer gegil. De kinderen springen op van hun stoeltjes.

‘Nee! Achter je!’

Jonas kijkt om. Het is doodstil in huis. Zou het kunnen dat er iemand anders in huis aanwezig is, iemand die gisteren heeft opgeruimd? Heeft die indringer het boek weer uit de la gehaald? Of was hij het zelf? Sinds zijn hoofdpijn raakt Jonas herinneringen kwijt, of worden ze onherkenbaar vervormd. Zou het boek er altijd al geweest zijn, maar is hij dat vergeten? En het huis?

Misschien staat het er al jaren. Voor wie geen geheugen heeft is alles nieuw. Isa's opa zag alleen een grasveld, maar misschien is hij in de war en leeft hij in het verleden. Jonas voelt dat de hoofdpijn hem weer als een struikrover besluipt.

'Blijf weg,' smeekt hij. 'Laat me alsjeblieft met rust.'

Het boek ligt voor hem op tafel. Hij probeert het zo achteloos mogelijk open te slaan.

'Plaatjes, kaartjes, knipsels, verzinsels,' zegt hij hardop terwijl hij door het boek bladert.

Tot zijn stomme verbazing kan hij nu verder bladeren dan eerst. Twee pagina's, dan houdt het weer op. Tussen vreemde tekeningen van planten en bomen staat er:

*De tuin is de mooiste van de stad
met eindeloze grasvelden,
pauwen en fazanten,
platanen en populieren.
Maar ook vind je er planten
die de kleur aannemen van de kleren die je draagt,
bloemen die bloeden wanneer je ze plukt,
bomen die boven de grondmist zweven
en wortels die achter je aan blijven kruipen,
totdat het ze lukt je benen te grijpen.
Er is ook een meer
met water zo rimpelloos
dat het zilver lijkt.
De bomen op de oevers
hebben kruinen als wortels.
Witte bloesem dwarrelt er als sneeuw door de lucht.
Hier heerst doodse stilte
en kun je kersen eten
tot de merels je verjagen.*

Jonas ziet zichzelf al door de tuin lopen en proeft bijna de kersen op zijn tong. Hij klapt het boek dicht.

‘Dat moet ik zien,’ zegt hij kordaat. Als het huis voor hem bestemd is, kan hij maar beter uitzoeken wat het allemaal te betekenen heeft. Alleen nog even keihard muziek draaien, om moed te verzamelen.

De honderdste spijl is inderdaad dunner dan de rest en eenvoudig om te buigen.

Er zijn geen honden en geen omgekeerde bomen. Om zich heen ziet Jonas alleen een fraai aangelegde tuin met hoge bomen, frisgroene grasperken en borders vol prachtige bloemen in tientallen kleuren. Een park eigenlijk, met een fontein en hier en daar marmeren beelden op sokkels. Toch ontbreekt er iets en het duurt even voordat Jonas doorheeft wat het is. Luisterend naar de stilte beseft hij opeens dat er geen leven is. Geen geritsel tussen de bladeren, geen gefluit of gefladder, geen gezoem. Hoe rijp alle vruchten ook zijn, hoe vurig de bloemen ook lonken met hun kleuren en hun honing, geen levend wezen waagt zich in deze tuin.

Behoedzaam loopt Jonas verder en komt steeds dichterbij het huis. Het is groter dan hij dacht. Het is het soort huis waar miljonairs wonen, of waar advocaten hun kantoor hebben. Toch lijkt het of het nooit bewoond is geweest. De ramen zijn doods als haaienogen, alsof er nooit een stem heeft geklonken, nooit kindertjes op de stoep speelden, nooit met de deuren werd geslagen.

En dan ziet Jonas iets bewegen. Achter een raam op de bovenverdieping. Hij moet zich inspannen om het goed te kunnen zien. Het gordijn gaat opzij en hij ziet een meisje staan. Ze kijkt hem strak aan. Blond haar, een rode jurk. Jonas kan haar gezicht niet goed zien, maar hij voelt aan de knoop in zijn maag dat ze

bloedmooi is. Nu niet je ogen afwenden zoals je gewoonlijk doet, denkt hij bij zichzelf.

Ook zij blijft kijken, secondenlang, maar schuift dan het gordijn weer dicht. De betovering blijft nog even hangen en dan is het weg, alsof het meisje er nooit is geweest. Hij springt de trap op naar de voordeur en rukt aan de deur. Potdicht. Hij rent om het huis heen, op zoek naar een andere ingang, bonst op alle ramen, roept naar boven, maar het huis geeft geen krimp. Moedeloos gaat hij op de trap zitten. En dan pas ziet hij dat het nacht is geworden. Hoelang is hij al in deze tuin? Hij kan zich niets van de afgelopen dag herinneren, behalve het haar, de jurk, het silhouet van het meisje. Hoe zal ze heten? Hoe oud zal ze zijn?

De wind laat de struiken ruisen. De maan hult zich in zwarte sluiers. Plotseling ziet Jonas vier felgele ogen tussen de struiken. Onmiddellijk doven alle sterren. Takken breken. Rotten appels vallen om hem heen in het gras. De bliksem slaat in, vlak naast zijn schoenen. De wind fluistert: 'Ren, ren, nu het nog kan!', struiken rukken aan zijn kleren, de honden komen grommend naderbij. Het hek wordt hoger, de spijlen spitser. De marmeren beelden beginnen vanaf hun sokkel om zich heen te slaan. Jonas rent, schreeuwend van angst, in de richting van de poort. Padden springen brullend voor zijn voeten, de honden happen naar zijn hielen. Hij springt tegen het hek op en grijpt wanhopig naar boven. Hij bereikt net met zijn vingers de bovenrand en weet zich op te trekken. Met een laatste krachtsinspanning slingert hij zich over het hek heen en valt languit op zijn rug. Hijgend en huilend blijft hij op de stoep liggen. Er zit bloed aan zijn handen van de scherpe punten van het hek. Minutenlang hoort hij nog het snuiven en grommen van de honden aan de andere kant van de poort, maar uiteindelijk verdwijnen ze in de duisternis van de tuin. Krom van de pijn schuifelt Jonas terug naar huis. Het duurt uren voordat hij uiteindelijk in slaap valt.